

Årsberetning for Den Danske Israelsmission København den 21. marts 2009 Af formanden, Kai Kjær-Hansen

I året der er gået er der venner af Israelsmissionen, der er afgang ved døden. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde.*

Æret være Flemming Markussens minde

Vi har lige æret venner af Israelsmissionen, som er døde siden sidste årsmøde. Vi har gjort det uden at nævne navne. Jeg har et forhenværende medlem af Israelsmissionens landsstyre i mine tanker.

Flemming Markussen døde pludselig den 24. januar af en blodprop, kun 49 år gammel, og efterlod sig hustru og fire børn. Han havde haft influenza et par dage, gik ud på badeværelset den 24. januar, og der fandt hans kone Mona ham efterfølgende død.

I 14 år var han medlem af Den Danske Israelsmissions bestyrelse – heraf nogle år som næstformand. Da han i 2008 udtrådte af landsstyret håbede han på at få mere tid til at fordybe sig i Israelsmissionens historie og skrive herom. I det sidste andagtsstykke, han skrev i Israelsmissionens Avis, tager han udgangspunkt i fortællingen om, hvordan Jesus tilsiger den lamme i Kapernaum syndstilgivelse. Han mediterer over, hvordan Jesus først *overrasker* ved at tilsige den lamme syndstilgivelse, ikke helbredelse. Og han slutter sin artikel på følgende måde: ”Den, der er blevet overrasket af Jesu tilgivelse, har det håb, at også det jødiske folk, i hvis midte Jesus blev født, må møde Jesu tilgivelse.”

Altså, ”jeg Flemming”, der er blevet overrasket af Jesu tilgivelse, har håbet om, at det jødiske folk må møde Jesu tilgivelse.

Det håb prægede Flemming i hans gerning som travl præst, og så meget, at han på frivillig basis brugte en del af sin fritid på jødemissionens sag – også internationalt.

Flemming Markussen, Birger Petterson og jeg producerede for Lausanne Consultation on Jewish Evangelism fra 1990 til 2008 i alt 72 LCJE Bulletiner. Her stod Flemming for layouten. Han var med i komiteerne for fem internationale LCJE konferencer, Zeist 1991, Jerusalem 1995, New York 1999, Helsinki 2003, og Lake Balaton 2007 og stod for opsætning af konferencematerialet, i alt 24 bind, indeholdende næsten 1,500 sider. Han var en af dem, som konferencedeltagerne først mødte, da han havde ansvaret for registrering og konferencekontoret på disse fem internationale konferencer. Han var en af disse bundsolide personer, som ikke søgte en podieplads, men gjorde det, han var sat til for at gøre en konference god for deltagerne.

31. januar blev Flemming Markussen – i Jesu navn - gravlagt på Gistrup kirkegård. Den Danske Israelsmission og LCJE takker Gud for, hvad vi har fået gennem Flemming. Måtte den gode Gud fortsat trøste Mona og hendes fire drenge samt familie.

Kvinderne i København i 1880'erne

Den Danske Israelsmission blev stiftet i 1885. Næste år kan vi således fejre 125-års jubilæum. Men et 125-års jubilæum kan vi allerede markere nu, hvis vi da tænker på, hvad ikke mindst kvinder med hjerte for Israels frelse gjorde i København i 1884 og årene forud. Flere af dem var af svensk herkomst og gift med danskere. De inviterede i 1881 den Jesus-troende jøde Paulus Wolff, som boede i Sverige, til København, hvor han holdt møder og forsøgte at komme i kontakt med Københavns jøder. De organiserede sig i 1882 i en syforening og lavede håndarbejde, som de solgte på missionsbasarer, og et pænt bidrag blev sendt til Den Svenske Israelsmission til finansiering af en missionsrejse til Polen for Paulus Wolff.

I efteråret 1884 – altså også for 125 år siden – holdt Evangelisk Alliance sin verdenskongres i København. I denne deltog en af de bedste kendere af datidens jødemission, nemlig J.F.A. de le Roi fra Tyskland. Han opfordrede ved et mindre møde til, at man dannede en egentlig dansk Israelsmission, hvilket skete året efter i 1885. I Norge havde man dannet en Israelsmission allerede i 1844, og i Sverige i 1875.

Og når vi nu er ved jubilæer: Netop i år for 200 år siden – den 15. februar 1809 – blev det første jødemissionsselskab dannet i London under navnet ”London Society for Promoting Christianity Amongst the Jews”, (London-selskabet for kristendommens udbredelse blandt jøderne). Selskabet eksisterer stadigvæk. En af selskabets første missionærer i det daværende Palæstina var sønderjyden Hans Nicolaysen, som jeg vender tilbage til.

Jeg er ikke ude på at tage billige point. Men hvad skulle vi gøre uden kvinder? Jeg tænker naturligvis på missionsarbejde i det hele taget – i fortid og nutid, i indland og udland. For 125 år siden, i 1884, kunne man i en notits i Den Norske Israelsmissions blad om kvindekredsens arbejde i København læse følgende: ”Det er en stille gerning og tilsyneladende ringe. Vi kommer sammen, forarbejder genstande og synger og beder for Israel.”

Med udgangspunkt i denne notits vil jeg tage to forhold op. For det første nogle ord om bønner for Israels frelse, Israel her forstået som *folket Israel*. Og for det andet vil jeg sige noget om, hvordan man i det 19. århundrede *reagerede* på manglende succes i arbejdet for jøders frelse.

Bøn om Israels frelse

Om de københavnske kvinders bøn for jøders frelse i 1880'erne mødte kritik fra kirkelig side, ved jeg ikke. Derimod ved jeg, at en sådan bøn ikke er ”stueren” i alle kirkelige kredse i dag. Det er den heller ikke for tidligere professor i kirkehistorie ved Københavns Universitet Martin Schwarz Lausten, som i sin bog ”Jødesympati og jødehad i folkekirken” (2007) inddrager Israelsmissionen.

For eksempel fremdrager Schwarz Lausten Israelsmissionens appel til bøn i kirkerne for det jødiske folk i efteråret 1939. I denne appel findes en detaljeret beskrivelse af de ulykkelige følger af racehadet mod jøderne, og den slutter af med at spørge, hvad Danmarks kristne vil stille op. Og svaret er, at ”vi” gennem barmhjertighed og forbøn skal vise ”vore jødiske brødre”, at antisemitismen er en urt, som ikke hører hjemme i Danmarks have, og at ”racehad under enhver form er uforeneligt med levende kristendom.”

Efter at have fortalt om denne appel skriver Schwarz Lausten: ”Denne flammende appel kan selvsagt kun have spredt glæde i danske jødiske kredse.” Men herefter noterer han, at på den omtalte bededag skulle Danmarks kristne bede for jøderne om, at Gud i sin nåde ville vende alt det onde, så det blev til en velsignelse for jøderne. Jøderne skal nemlig vide, at vi ”er rede til at dele med dem det bedste, vi har, Jesus Kristus og hans forsoningsværk på Golgata.”

Dette er, som Schwarz Lausten siger andetsteds i bogen, udtryk for den ”antijødiske retorik og teologi”, som Den Danske Israelsmission havde. Med andre ord: Bøn i Jesu navn for lidende jøder går an. Bøn i Jesu navn for jøder om, at de må komme til tro på Jesus, er udtryk for ”antijødisk retorik og teologi”.

Den køber jeg ikke. Det er en kortslutning. Og for min egen del vil jeg sige: hellere leve med den anklage end at undlade i Jesu navn at bede om – og arbejde for – jøders frelse.

Men når det er sagt, er jeg ikke uberørt af alle de eksempler, som Schwarz Lausten fremdrager på ubehagelige generaliseringer om jøder og deres gudsyndelse, om Guds dom over dem og deres tilværelse og om velmenende fortolkninger om hensigten med Guds dom over dem, som også findes i Israelsmissionens skrifter fra dengang. Vi må i dag i krystallklare vendinger *selv* gøre klart, hvad vi i dag må distancere os fra, når det kommer til generaliseringer, ordvalg og tone i beskrivelse af fx jøder og jødisk gudsyndelse i tidligere missionslitteratur. En vis forsigtighed med

i skråsikre vendinger at kunne fastslå Guds *hensigt* i enhver begivenhed kunne også være på sin plads.

Noget sådan må kunne gøres uden at give køb på vor overbevisning om, at jøder har brug for Jesus til frelse – lige så meget som alle os andre. Derfor fortsætter vi med at bede for Israels folk og fortsætter med at dele evangeliet med jøder.

Fortidens forsyndelser

Fortidens antisemitisme og kirkens behandling af det jødiske folk op gennem historien gør Israelsmission vanskelig i dag. Jeg har personligt intet med fortidens antisemitisme at gøre, men kommer ikke uden om den, når jeg tænker Israelsmission i dag. Jeg indrømmer blankt, at når jeg beskæftiger mig med antisemitismen, og hvad der skete under Holocaust, kan jeg stadig fristes til at tie om Jesus over for jøder.

Jeg er ikke upåvirket af fx følgende citat af Henry Rasmussen, som sammen med sin kone kom til Lwów, eller Lemberg (som er byens tyske navn) i Polen i 1936 som udsending for Israelsmissionen. I Israelsmissionens blad skriver han i marts 1940 følgende tankevækkende ord om tiden i Lemberg:

Denne verdens dybeste ulykke er egentlig ikke den, at de [jøderne] ikke kender Kristus, men netop, at de tror at kende ham, og for dette bærer de kristne, de lever iblandt, skylden. De tror at kende Kristi ånd og tanker, for det må vel være det, der dikterer de kristnes handlemåde. De mener at kende Det Nye Testamente! Overalt står der på husfacader og plankeværker, skrevet fyndord vendt mod jøder: ”Bij Zyda” (Slå jøden), ”Zyd twój wróg” (Jøden din fjende), ”Precz z Zydami” (Ned med jøderne) og endnu meget andet, som man formoder er citater fra Det Nye Testamente! Hvor skal de kunne begribe andet end, at Jesus er jødernes fjende nr. 1, Antisemitors antisemit?

At jeg alligevel og på trods af sådanne forhold fortsætter med at tale jødemissionens sag, hænger sammen med, at Jesus i Det Nye Testamente er fremstillet som *Israels Messias og verdens frelser*. Han, Jesus, er slet ikke verdens frelser, dersom han ikke er Israels Messias.

Må det lykkes for os, som fortsætter med at bede om og arbejde for Israels frelse i Jesu navn, at gøre det krystalklart, at Jesus er jødernes *ven* nr. 1, jødernes jødiske Messias.

Reaktioner på manglende succes

Kvinderne i København i 1880'erne skrev om deres sykkreds: ”Det er en stille gerning og tilsyneladende ringe.” Noget kom der ud af den. Vi glæder os over hver gang en jøde kommer til tro på Jesus, Israels Messias, og bliver døbt. Vi glæder os over, at den messianske bevægelse er voksende. Men vi er også de første til at advare imod overdrevne tal i denne forbindelse. Og vi vil ikke lade vores hengivenhed, ja, forpligtelse til jødemission styre af succes eller mangel på samme.

Her kan vi lære noget af Hans Nicolaysen og andre missionærer, som besøgte Jerusalem fra 1818-1831, ”besøgte” Jerusalem, fordi de ikke kunne få de muslimske myndigheders tilladelse til at bosætte sig dér. Nicolaysen, der kom til Palæstina i december 1825, fik i 1833 som den første protestantiske missionær tilladelse til at bo i Jerusalem.

Der var ikke noget i vejen med disse missionærers forventninger. De var store. Resultaterne var imidlertid meget ringe. Så ringe, at hvis det var os, der mødte noget tilsvarende i vores arbejde, kunne det vel tænkes, at vi ville opgive det. Den første dåb, Nikolajsen forretter, sker i 1839 – efter 14 års virke!

Missionærerne har et skarpt øje for de misforhold som prægede de gamle kirker i Jerusalem. Egentlig kan de godt forstå, at jøderne ikke tiltrækkes af disse. Der er alt for meget

humbug i disse kirker, mener missionærerne. Men nu kommer de med den rene vare. Men heller ikke den rene vare vil jøderne have.

Missionærerne er overbevist om, at de er sendt af Gud, og så lader Gud den ene missionær efter den anden dø. En naturlig reaktion herpå ville være, at de bad deres bestyrelse om at lade være med at sende en anden. De gør det modsatte!

I 1831 er Nicolaysen for tredje gang på besøg i Jerusalem, ikke for at uddele bibler, men for at lukke bibeldepotet i Jerusalem. I den forbindelse har han en samtale med Papas Ysa, en lokal arabisk præst af græsk-ortodoks tro. Papas Ysa havde bistået de protestantiske missionærer på forskellig måde. Nicolaysens beskrivelse af denne samtale giver et godt indtryk af, hvordan datidens missionærer reagerede på den manglende succes.

Da vi talte med Papas Ysa om missionærernes arbejde her, lige fra den første begyndelse og indtil dette tidspunkt, om de mange afbrydelser af arbejdet forårsaget af de mange dødsfald blandt missionsarbejderne og om de mange skuffelser på grund af blandt andet jødernes modstand og uvilje, om hvordan man brændte og på anden måde tilintetgjorde de hellige skrifter, som man fik tilbudt, kunne han ikke undertrykke en bemærkning om, at alt det arbejde og alle de udgifter i de forløbne ti år havde været forgæves. Vi mindede ham om, at det var vor pligt at arbejde med håb og tålmodighed og at overlade tidspunktet for og omfanget af succes til den Herre, som har lovet, at hans ord ikke skal vende tomt tilbage, men udrette, hvad der behager ham og udføre hans ærinde.

Ja, netop: at lade det være op til Herren, hvornår og i hvor høj grad arbejdet skal lykkes. Som Gud siger ved profeten om sit eget ord: "det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde" (Es 55,11).

Troen kommer af det som høres

Paulus har lært os, at troen kommer af det, som høres (Rom 10,17). Altså skal evangeliet forkyndes. Det er sagt i en sammenhæng, hvor Paulus taler om jøder. Det er opgaven, vi har fået betroet. Undertiden misforstår vi det og slutter: Når evangeliet forkyndes rent og purt, *må* troen følge. Det er en fejlslutning.

At forkynde evangeliet rent og purt er vores opgave. Hvordan vi forvalter dette, skal vi stå til regnskab for. Hvorfor nogle mennesker hører ordet til tro og andre til forargelse, ligger skjult hos Gud. Det er noget, har han forbeholdt sig selv. Gud i sin majestæt står ikke til regnskab over for os for dette. Derfor: Hvordan vores forkyndelse bliver modtaget, overlader vi til Gud. Overlader vi ikke dette til Gud, bliver vi mistrøstige og står i fare for at pynte på vore resultater. Eller vi udhuler evangeliet for at få resultater.

Paulus' modstandere i Korinth i midten af 50'erne synes ikke, at Paulus er tilstrækkelig succesfuld. De ønsker større fremgang for sagen, som de er involveret i, men – ifølge Paulus – en fremgang på bekostning af evangeliet. Evangeliet indeholder nemlig en *skandalon*, en forargelse, uden hvilken det slet ikke er gode nyheder, nemlig ordet om korset (1 Kor 1,18-31). Dette ord er en forargelse, som støder jøder såvel som ikke-jøder. Evangeliets kerne – tør man sige det? – udgør den største "hindring" for modtagelsen af evangeliet. I denne sag er forargelsen lige stor for jøder som for ikke-jøder.

Gud har forpligtet os til at forkynde ordet, så troen kan skabes. Selv er han ikke bundet af dette forhold. Hvad Gud ellers måtte gøre for at få mennesker i tale, er hans sag. Paulus kom ikke til tro ved, at nogen forkyndte *ordet* for ham. Han mødte Jesus, eller rettere: Jesus mødte ham i en direkte åbenbaring på vej til Damaskus. Lukas lader Paulus fortælle om sin omvendelse og sit kald tre gange i Apostlenes Gerninger. Men for Paulus er måden, han kom til tro på, ikke

normativ for andre. Han siger ikke: Vent på direkte åbenbaringer eller visioner. Han siger: forkynd! For troen kommer af det, som høres. Og hører man til dem, der i dag får direkte åbenbaringer fra Gud, er man forpligtet på at henvise andre til det åbenbarede ord i Skrifterne.

Hvis min glæde er afhængig af succes

Vicka og Jan Mortensen har gjort tjeneste ved Immanuel Kirken i Jaffo i næsten fem år. På væggen bag alteret står på hebraisk de kendte vers fra Johannes 3,16: ”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.”

Med fare for at forsimple tingene vover jeg alligevel at sige: Det er hvad jødemission først og sidst drejer sig om. At få dette hørt – budskabet fra ”den lille bibel” – er vores ansvar. Troen kommer nemlig af det, som høres. Om evangeliet høres til tro eller til forkastelse, er ikke vort ansvar. Hvilken befrielse, når man er involveret i Israelsmission såvel som al mission!

Finnen Magnus Riska har gjort tjeneste ved Immanuel Kirken i Jaffo. Ved et internationalt møde for jødemission i Helsinki i 2003 fortalte han, at da kirken blev indviet i 1904, blev der prædikeret over ordene fra Matthæus 11:28-29: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile . . .”

I tilknytning til dette sagde Magnus Riska følgende:

Jeg er overbevist om, at disse ord af Jesus må være grundlaget for min glæde i meget af det, jeg gør, også i evangelisering. Jeg siger ikke, at vi ikke skal glæde os, når Herren åbner menneskers hjerter for evangeliet, og når han lader vort arbejde lykkes. Men hvis min glæde er afhængig af succes, vil det få mit liv til at ligne en tur i rutsjebanen. Det gør mit liv for øvrigt ofte, men så ville det gøre det i endnu højere grad.

Må Herren, når han kommer, finde os som *trofaste* tjenere.

Arbejdet i Israel

Israelsmissionens arbejde i staten Israel har i det forløbne år ikke adskilt sig synderligt fra de foregående år. Vi er glade for de samarbejdspartnerne, vi har, og forsøger at leve op til deres forventninger til os. Og vi har været glade for de danske præster, vi har i Jaffo og Jerusalem. At de begge afslutter deres tjeneste i 2009, er ikke udtryk for en ”krise” mellem dem og Israelsmissionen. Skulle nogen mene noget andet, så spørg dem selv! Deres ”farvel” til Israel hænger heller ikke sammen med frygt for terror eller Gaza-krig. Kort: de har afsluttet deres kontrakter; de er gennem deres arbejde i Israel blevet mærket for livet; de er færdige med deres arbejde i Israel, men ikke færdige med Israelsmission. Jeg taler om Jan Mortensen og hans familie i Jaffo og Hans-Ole Bækgaard i Jerusalem.

Israel, Gaza-krig og Israelsmission

Ved juletid var der igen krig i området, i og omkring Gaza og med dertil hørende skrækkelige billeder i pressen samt mange ofre – især på den palæstinensiske side. Som jeg igen og igen har betoner i mine tidligere formandsberetninger: I Den Danske Israelsmission kan man have vidt forskellige meninger om den mellemøstlige konflikt. Stadigvæk håber og beder vi om mere fredelige forhold for begge parter i konflikten.

Som Israelsmission mener vi os kaldet til at fokusere på jøder, men går naturligvis ikke forbi et andet menneske. Vi er glade for samarbejdet med *Musalaha*, forsoningsarbejdet mellem kristne palæstinensere og messianske jøder, hvor danske Louise Vibjerg Thomsen stadig arbejder.

I forlængelse af den aktuelle krig i Gaza blev en ansøgning på 250.000 kroner godkendt til nødhjælpsarbejde i Gaza. Pengene blev bevilliget gennem Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U). En sådan nødhjælpsbevilling kan kun komme på tale, dersom man har haft et længerevarende samarbejde med organisationer i området, hvilket Israelsmissionen har. Pengene blev sendt til Musalaha, som derefter formidlede dem til Det Palæstinensiske Bibelselskab, som brugte pengene til nødhjælp i Gaza.

Senest har Israelsmissionen fået en ansøgning godkendt hos Projektrådgivningen på over 900.000 kroner til projektet "Reconciliation and social development in Palestine" [Forsoning og social udvikling i Palæstina], som skal realiseres gennem Musalaha.

Det er således *ikke* Israelsmissionens indsamlede midler, der bruges på disse projekter. Men via medlemskab af DMR-U kan Israelsmissionen være med til, at nogle af de danske skatteborgeres penge til udviklingshjælp bliver brugt i det arbejde, som udføres af vore gode samarbejdspartnere i område – til at lindre menneskers nød. Hermed er et klart signal givet. Idet vi koncentrerer os om jøder i Israel, går vi ikke forbi palæstinensere, der er i nød. De er også skabt i Guds billede. Og arbejdet for forsoning mellem messianske jøder og kristne palæstinensere er et lyspunkt i et område, der for manges vedkommende er præget af had og død.

Opdatering af visioner

Med jævne mellemrum må et missionsselskab tage sit arbejde op til revision. Det har landsstyret gjort ved sine møder siden september 2008, idet man har beskæftiget sig med Israelsmissionens visioner op til året 2012. Drøftelserne er mundet ud i, at tidligere forpligtelser og samarbejdspartnere bibeholdes, og enkelte justeringer er kommet på tale.

Ved landsstyremødet i januar 2009 udtrykkes det sådan:

1. Styrke evangelisation og menighedsarbejde i Israel gennem tæt samarbejde med grupper og menigheder i den messianske bevægelse
2. Møde jøder i Danmark med evangeliet og styrke døbte jøder i deres tro
3. Skabe kendskab og kærlighed til Israel og messianske jøder for at engagere kristne i Danmark i mission til jøder

For arbejdet i Israel betyder det bl.a., at vi fastholder vore tidligere forpligtelser over for

- *Ebenezer-hjemmet* i Haifa; vi ser gerne, at tidligere volontører på hjemmet går sammen og tænker kreativt for at øge støtten til hjemmet
- *Det kristne studenterarbejde i Israel*
- *Bibelbutikker og bibelspredning*
- *Evangelisation i samarbejde med andre*
- *Forsoningsarbejdet Musalaha*
- *Børnearbejde og børnejre*
- *Volontørarbejde på israelske institutioner*
- *Caspari Center*, Jerusalem, hvor der i det kommende år vil blive brugt flere ressourcer gennem det arbejde, den kommende danske præst i Jerusalem, Jakob Wilms Nielsen, vil lægge her.

Et par yderligere kommentarer skal vores engagement i Immanuel Kirken i Jaffo og danskerarbejdet i Jerusalem have. Begge steder fortsætter vi, og begge steder er der som allerede sagt udskiftning på vej, når det gælder personer.

Vi begynder nede i Jaffo, hvor familien Mortensen takker af.

Tak til Vicka og Jan Mortensen

Jan og Vicka Mortensen kom som dansk præstepar – og nygifte – til Jerusalem i sommeren 1999. De kom som par, men rejste i slutningen af januar 2009 til Danmark med tre børn. Jan blev søndag den 8. februar indsat som præst ved Kristkirken i Kolding. Han er *tilbage* i Danmark. For Vicka, som er ukrainer, og for børnene er en ny tilværelse begyndt i Danmark.

Den første kontrakt lød på fem år som præstepar i Jerusalem. Det blev til næsten 10 år, de sidste år ved Immanuel Kirken i Jaffo.

I februar-nummeret af Israelsmissionens Avis i år gør Jan status over disse 10 år. Jeg skal ikke gentage det her. Men pejlemærkerne for Vickas gerning har været mor, værtinde for mange besøgende i lejligheden i Jerusalem, medarbejder ved den israelske studenterbevægelse og Bibellæser-Ringen, kontakt til russiske jøder, underviser i engelsk på Vestbredden og aktiv medarbejder i menigheden i Jaffo.

Foruden arbejdet som præst har Jan været dansk socialattaché og skabt sig et godt netværk i den messianske bevægelse. Desuden har han siddet i bestyrelsen for United Christian Council in Israel og dér sat markante fingeraftryk. Han har i Jaffo arbejdet for at få et menighedsråd på benene i Immanuel Kirken. Størst glæde har han udtrykt, når han er blevet givet mulighed for at lede søgende jøder til tro på Jesus. I alt har han i sin tid i Jaffa fået det privilegium at døbe syv voksne jøder og et barn.

Jeg skal her udtrykke landsstyrets glæde over, at vi har haft jer begge to som medarbejdere i denne periode. Som jeres egentlige arbejdsgiver vil Rolf Gunnar Heitmann, generalsekretær for Den Norske Israelsmission, som er til stede, i aften også takke jer på vegne af *Joint Mission to Israel*.

De 10 år, I har været i Israelsmissionens tjeneste, er faktisk mere end en trettendel af Den Danske Israelsmissions samlede historie! Og 10 år er mere end en fjerdedel af jeres liv – så meget, at den periode kommer I ikke til at glemme. Og i Israelsmissionen her i Danmark har vi stadig brug for jer!

Må Gud fortsætte med at velsigne jer; vi glæder os til jeres fortsatte engagement i Israelsmissionen.

Immanuel Kirken i Jaffo

Fra sommeren 2008 har Elisabeth og David Serner være volontører ved Immanuel Kirken, selv om David har studeret ved Det Hebraiske Universitet i Jerusalem. I forbindelse med præstekiftet er de således dem, der har mest erfaring, hvilket familien Rasmussen kan nyde godt af.

Efter en meget festlig ordinationsgudstjeneste og missionærindvielse i Christianskirken i Århus den 4. januar 2009 rejste Christian og Lisbeth Rasmussen og deres tre børn et par dage efter til Jaffo. Ordinationen blev foretaget af biskop Steen Skovsgaard på vegne af Danske Sømands- og Udlandskirker (DSUK). Familien Rasmussen er nu installeret i deres lejlighed i Kirkehuset nogle få hundrede meter fra Immanuel Kirken og er ved at finde sig til rette, samtidig med at de går på sprogkursus.

Indsættelse af Christian Rasmussen som præst er berammet til den 25. april 2009. Men først efter sommerferien går det for alvor løs. Den mellemliggende periode dækkes af vikarpræster.

Øverste arbejdsgiver for præsteparret Rasmussen er fortsat *Joint Mission to Israel*, et netværk af nordiske israelsmissioner, som Den Danske Israelsmission er del af – og også nyder godt af.

Og nu op til Jerusalem.

Den Danske Kirke i Jerusalem

Siden januar 2005 har den danske præst i Jerusalem heddet Hans-Ole Bækgaard. Som i de forløbne år har Den Danske Kirke også i 2008 indbudt til gudstjeneste to-tre gange om måneden og ved højtiderne. Desuden er der blevet indbudt til foredrag, bibeltimer, socialt samvær, guidede ture i og uden for Jerusalem samt besøg i messianske menigheder og meget mere.

Her til sommer vender Hans-Ole Bækgaard tilbage til Danmark. Hans første kontrakt lød på tre år. Det bliver således til i alt fire og et halvt år, hvilket vi er ham taknemlig for.

Fra sommeren 2008 har Maria Mark Hansen virket som kirkevolontør i Jerusalem.

Som afløser for Hans-Ole Bækgaard som dansk præst har Israelsmissionen antaget ægteparret Jakob og Lise Nielsen, som rejser til Jerusalem i slutningen af august måned. Jakob skal foruden at være dansk præst bruge omkring halvdelen af sin tid på Caspari Center. Lise vil bl.a. være ansvarlig for kontakten til danske volontører, således at hun påtager sig opgaver, som tidligere kirkevolontører ellers har haft.

Ordinationsgudstjeneste og missionærindvielse for Jakob og Lise Nielsen er berammet til den 24. maj kl. 17.00 i Christianskirken i Århus.

Lejlighed i Jerusalem

Sidste år kunne jeg meddele, at Israelsmissionen havde købt en lejlighed ”på papiret” i Jerusalem, dvs. at alt var forhandlet på plads med sælger, men også at købet måtte gå tilbage, dersom man ikke opnåede de israelske myndigheders tilladelse.

Ansøgningen til myndighederne blev formidlet gennem en israelsk sagfører. Her næsten to år efter har vores sagfører endnu ikke hørt fra de israelske myndigheder – og den lejlighed, vi havde udset os, er for længst ude af billedet.

Desværre.

Volontører i Israel og andetsteds

Siden årsmødet i 2008 har følgende unge arbejdet i Israel som volontører for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge. Hermed udtrykker vi tak til dem alle.

Hjemkommet i sommeren 2008 er

Andreas Lind Pedersen: Kirkevolontør, Jerusalem

Sommeren 2008

Maria Jensby og Majbritt Nørgaard: Musalahas sommerlejr, Israel

Karen Højlund og Birgitte Wagner Olesen: Jews for Jesus, New York

Nye fra sommeren 2008 (og stadig arbejdende) er

Maria Mark Hansen: Kirkevolontør, Jerusalem

Elisabeth og David Serner: Volontører, Jaffo

Julie Skovgaard: Jews for Jesus (Israel) og socialt arbejde

Nye fra januar 2009 (og stadig arbejdende) er

Dina Schrøder og Birgitte Søe: Musalaha, Jerusalem.

Meet the People volontører (socialt arbejde) i perioden fra oktober 2008:

Trine Rasmussen (oktober – marts)

Kirsten Kristensen (november – maj)

Pia Mortensen og Heidi Christiansen (februar – august).

Arbejdet i Danmark

Og nu til Danmark og i al korthed. Også her har landstyret kikket på visioner og målsætninger for de kommende år.

Opdatering af visioner

Målsætningen med at skabe kendskab og kærlighed til Israel og messianske jøder og engagere kristne i Danmark i mission til jøder vil vi forsøge at opfylde gennem Israelsmissionens Avis og hjemmeside samt ved offentlige møder.

Med de få ressourcer vi har vil vi forsøge mere end hidtil at deltage i offentlige missionsdebatter og også i kampen mod antisemitisme.

Vi vil animere unge børnefamilier, hvor den ene af forældrene fx har været volontør i Israel, til at etablere et familiearbejde her i Danmark. Også studieture til Israel med vægtlægning på mission samt etablering af venskabsmenigheder ses som en udfordring.

På det internationale plan vil vi fortsætte vores engagement.

Sekretariat og medarbejdere

Generalsekretær Bodil F. Skjøtt, ungdomssekretær Peter Madsen og Jeanette Wind (på deltid) er trekløveret, som udfylder Israelsmissionens to små kontorer i Christiansfeld. Bente Skovsgaard er den fra YMH-fælleskontoret, som arbejder med Israelsmissionens regnskab.

Foruden at lede sekretariatet holder Bodil F. Skjøtt en lang række foredrag og repræsenterer Israelsmissionens i forskellige missionsfora her i landet. Som ansat i et lille missionselskab er der ikke noget at sige til, hvis vores generalsekretær, ligesom den tidligere, føler sig som generel-sekretær. Men sådan er det nu!

Kai Kjær-Hansen er fortsat deltidsansat som konsulent og redaktør af Israelsmissionens Avis, til hvis produktion Birger Petterson, Skjern, fortsat yder betydelig hjælp på frivillig basis.

Jens Arne Skjøtt, Ølsted, står også fortsat på vegne af Israelsmissionen for salget af Ydre Missions lodseddel.

Genbrug

I samarbejde med Mission Afrika (tidligere Sudanmissionen) har Israelsmissionen del i to genbrugsbutikker, der begge blev startet i dette regi i 2008 under navnet *d'IN Genbrug*.

Salget fra butikken i Brejning ved Børkop er gået strygende. Allerede efter nogle få måneder måtte man flytte hen i en større butik. Butikken i Odense har haft det noget sværere, da den ligger i et område, som mest af alt har lignet en byggeplads dette år.

Det er imponerende at følge den iver og arbejdskraft, som medarbejderne lægger i "deres" butik. På sigt vil deres arbejde give et godt tilskud til Israelsmissionens økonomi.

Fra sekretariatets side har man ikke ressourcer til at være opsøgende i forhold til at få flere butikker, men vil meget gerne høre fra venner, der i deres lokalområde er villige til at blive medarbejdere i en genbrugsbutik.

Information om Israelsmission

Informationen om Israelsmissionen følger de baner, som tidligere er afstukket.

Israelsmissionens Avis udkom i 2008 med seks numre på hver otte sider; to af disse står IU for.

Israelsmissionens Info 2009 er udkommet som et separat blad.

Nyt fra Jaffo har været redigeret af Jan Mortensen.

Nyt fra Jerusalem er redigeret af Hans-Ole Bækgaard.

Hvordan de to nye præster vil dække deres respektive nyhedsformidling fra Israel, er det for tidligt at udtale sig om. Men *at* de løbende vil formidle nyheder via internettet er sikkert.

Disse nyhedsbreve kan man få tilsendt, enten på mail eller på papir med posten, ved henvendelse til sekretariatet.

Israelsmissionens hjemmeside (www.israel.dk) fungerer, selv om vi er de første til at indrømme, at den kunne blive meget bedre, men indtil nu har ressourcerne manglet. Men derfor er den alligevel et besøg værd, dersom man vil opdateres om Israelsmission og medarbejderne, hvoraf nogle er ganske flittige til at lægge deres blog ind. Lars Poulsen gør her på frivillig basis et stort arbejde.

Gennem *møder og foredrag* gøres Israelsmissionens sag kendt. Vi opfordrer vore venner til at få talere fra Israelsmissionen på programmet ved sognemøder og i missionshuse. Foredragskatalog kan rekvireres ellers ses på Israelsmissionens hjemmeside.

Israelsmissions-stævnet på Stella Maris, Svendborg, som afholdes hvert efterår, har også været en god anledning til at opdatere venner om den aktuelle situation. I 2009 afholdes stævnet i dagene 2.-5. november.

Netværk – YMH samarbejde

Netværkssamarbejdet mellem de fire missionsselskaber, der holder til i Ydre Missions Hus i Christiansfeld, fungerer, selv om det stadig diskuteres i hvilket omfang man skal samarbejde. Med hensyn til samarbejdet omkring økonomiafdelingen synes der at være stor tilfredshed. Andre områder, der samarbejdes på, er ansættelsen af fælles mediegrafiker (Orla Fredensborg Møller), en fælles missionsportal samt en fælles volontøruddannelse. Der arbejdes på udsendelse af en missionærhåndbog samt på et ensartet lønsystem for ansatte i de respektive selskaber. Samarbejdet omkring genbrug har fundet en fornuftig form.

Hvert enkelt af de fire selskaber ønsker deres egen profil, hvilket Israelsmissionen altså også gør. Men stadigvæk må det være muligt at finde områder, hvor der kan samarbejdes, således at penge kan spares og missionens sag fremmes. Målsætningen er naturligvis, at samarbejdet kan skabe rum og overskud til fælles missionsindsats.

Israelsmissionen er fortsat repræsenteret ved generalsekretær Bodil F. Skjøtt samt LS-medlemmerne Heinrich W. Pedersen og Henning Lysholm Christensen. Sidstnævnte er formand for netværkets bestyrelse.

Israelsmissionens landsstyre

I forbindelse med årsmøde afholdes valgt til Israelsmissionens landsstyre. Ved fristens udløb var der ikke bragt flere navne på bane end dem, der skulle vælges.

Som ”kredsvalgt” medlem er Henning Lysholm Christensen, forhenværende folketingsmedlem, genvalgt. Jørgen Hedager Nielsen, redaktionel medarbejder ved Indre Missions Tidende, er genvalgt af landsstyret.

Landsstyret består således af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Henning Lysholm Christensen (næstformand), Peter Østergaard Jacobsen (FU), Bent Jakobsen, Hanne Skjølstrup Mikkelsen, Jørgen Hedager Nielsen, Erik Nikolajsen og Heinrich W. Pedersen.

Ny konstituering finder sted ved førstkommande landsstyremøde i september 2009.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Israelsmissionen fortsatte eksistens er afhængig af, at der hele tiden kommer nye til. Derfor er vi også glade for det fortsatte gode samarbejde med Israelsmissionens Unge. For nærværende er der

fem fungerende lokalforeninger spredt ud over landet, nemlig Aalborg, Århus, Kolding, Esbjerg og City (København).

Ungdomssekretær Peter Madsen har i det forløbne år arbejdet med disse lokalforeninger og deres bestyrelser og sikret, at de opfylder de krav, som sættes af Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF), for at få økonomisk støtte.

DUF-støtten betales et år bagud. Året 2008 har økonomisk set været vanskeligt for IU, idet DUF ikke betalte driftstilskud for året 2007 på grund af manglende aktivitet. Det ser lysere ud for året 2009, idet lokalforeningerne synes at have haft den aktivitet i året 2008, som berettiger til et tilskud.

Yderligere orientering om IU og deres aktiviteter gives efter denne beretning af IUs formand Arne Hougaard Pedersen.

Økonomi og årsregnskab 2008

Budgettet for 2008 var på knapt 2 millioner kroner. Det holdt ikke, men heldigvis steg gaverne tilsvarende, således at vi sluttede med et lille overskud på 28.637 kroner.

Missionsselskaber her i landet – og verden over – spørger, hvordan den generelle finansielle krise på sigt vil påvirke gaveindtægterne til missionsarbejdet. Hertil er der vist bare at sige, at den krise, vi oplever her i landet, er for intet at regne mod den krise, størstedelen af verdens befolkning oplever, hvilket skulle animere os til fortsat at give rigeligt til mission.

Vi håber, at Israelsmissionens venner fortsat vil støtte arbejdet for, at jøder må høre evangeliet.

Hertil kommer, at der i året 2008 indgik flere testamentariske gaver. En af dem var på over 6 millioner kroner. Disse er hensat på den såkaldte testamentekonto og kan bruges til specifikke opgaver i fremtiden. Landsstyret er af den opfattelse, at vi fortsat skal bestræbe os på at få vore årlige aktiviteter dækket af de årlige bidrag fra vore venner.

Som jeg som formand udtrykte det mundtligt ved årsmødet i Esbjerg i 2008, da vi lige havde fået meddelelsen om den store arv:

”Inden for de nærmeste uger modtager vi et betragteligt arvebeløb på omkring 6 millioner kroner. Rigtig mange penge for et lille missionsselskab! Og som vi er Gud og mennesker taknemmelige for.

Dette får os ikke til at læne os tilbage og slappe af. Vi vil fortsat knokle for, at vi, netop vi, du og jeg, vi og vores generation, udfylder vores missionsforpligtelse over for det jødiske folk. *Vi* med vore penge.

Og så vil vi lade arvebeløbet yngle og bruge renter osv. til noget *ekstra* – til gavn for mission blandt Jesu brødre og søstre.”

Efter disse retningslinjer har landsstyret handlet – og vil handle i fremtiden – når sagen gælder det store arvebeløb.

Tak for støtte

Og til sidst: Tak for støtte, opbakning, medleven og forbøn i 2008. Må dette også gælde i år og i fremtiden, så vi der tror på, at Jesus er verdens frelser, må gøre vores til, at jøder må komme til tro på, at Jesus er Israels Messias, ikke jøders fjende nr. 1, men deres ven nr. 1.